Larry Correia & John Ringo

FANTOM Print
2019

Copyright © 2018 by Larry Correia and John Ringo
Cover © Petr Willert
Translation © Jakub Mařík

ISBN 978-80-7594-048-3

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

Znáte ten pocit, kdy je to nejhorší už za vámi? Když si připustíte, že byste mohli přežít? Ti z vás, kteří tuto knihu čtou a nejsou Lovci (Jak jste se k ní sakra dostali?), představte si, že jste nabourali s autem. Právě se přestalo převalovat a vy si uvědomíte, že stále žijete. Dokonce jste se ani nezranili. Úleva vám zaplaví tělo jako nějaká fyzická energie.

Přesně tak jsme se cítili, když slizem a chapadly pokrytý rotvajler doslova *proskočil* podělanou zdí a zakousl se do jednoho těžaře. Ten byl mrtvý hned, jak se do něj rotvajler zahryznul, ale pes s ním stejně cloumal dál. Já prostě otočil hubicí požární hadice a pokropil jsem toho čokla na plný výkon svěcenou vodou. Pes se s kvílením stáhl.

„Jsme obklíčení," ozval za mnou Sam Haven.

„Vypněte tu vodu!" zakřičel na šéfa Shackleforda Milo, když se z nejbližší díry začali valit ghúlové. „Potřebujeme tu oheň!"

„Do hajzlu!" Otočil jsem hubicí a hadici jsem upustil. „Připravte se, bude tu horko!"

Zvedl jsem svou pušku a vypálil jsem z granátometu M203. Granát jednoho ghúla zasáhl do hlavy a exploze roztrhala jeho i nemrtvé kolem něj. Jenže to příval nezastavilo. Chapadla temného boha je zvedla jak loutky na drátkách a poslala zpátky do boje.

Uvědomil jsem si, že mě obklopuje světlo. Když jsem se ohlédl přes rameno, otec Ferguson měl vysoko nad hlavou

zvednutý kříž. Nemrtví před ním uhýbali, ale na ostatní útočili dál. Starobylému na jejich bolesti nezáleželo.

„To je trochu zpomalí," řekl šéf. „Tak už ty hajzly uložte k pokoji!"

Ignoroval jsem puškovou část své M-16 a kosil jsem je jen granátometem. Sam stál hned vedle mě a střílel do masy nemrtvých tak rychle, jak jen dokázal měnit zásobníky.

Pak světlo začalo slábnout.

Ohlédl jsem se a otec Ferguson byl splavený jako kůň. „Otče?"

„Bojuje se mnou. Vzdoruje Boží vůli. A je vskutku mocný."

Vzpomněl jsem si na potrhaný svitek, který jsem objevil a který nám nakonec prozradil pravou povahu našeho monstra. *Proti stvůře z hlubin neobstála ani Buddhova moc.* Otec Ferguson věřil opravdu silně, ale mocnější než Starobylý nebyl, i když proti němu stála jen larva.

„Musíme tenhle vrt udržet, dokud nechcípne!" Věděl jsem, že teď je prostě musíme zabíjet tak dlouho, jak bude třeba. Tak dlouho, jak jen to půjde. „Nesmíme ustoupit ani o krok!"

Nemrtví se na nás tlačili, jednolitá stěna z rudých očí a chňapajících rukou. Když překonali vzdálenost, kdy bylo bezpečné střílet granáty, přepnul jsem na kulky, ale kalibr 5.56 přízraky nanejvýš naštval. Upíři cenili tesáky. Když jsem se podíval dolů, uviděl jsem zatracenou siamskou kočku s extrémně dlouhými tesáky. Vypadala jako kotě šavlozubého tygra. Napadlo mě, že by to mohla být zatracená upíří *kočka*. Kočičí upír. Bylo to vůbec možné? Tohle bylo nepopsatelně špatně. Ta kočka se tvářila jako král světa.

Byla akorát na hranici dvěstětrojky, tak jsem ji odpálil 40milimetrovým granátem.

Nemrtví se přiblížili na dosah chladných zbraní a já z po-

chvy vytáhl svůj meč. Tohle možná bude ta bitva, kvůli které mě Pán navrátil do slzavého údolí. Nebo by to přinejmenším mohla být bitva, o které se zmínil svatý Petr.

Jak se nemrtví přibližovali, odsekával jsem jim nejdřív ruce a nohy. Bránil jsem jim, aby chytili mě nebo padreho. Kdykoliv to šlo, přesekl jsem slizké chapadlo přisáté k jejich zádům. Jakmile byli odděleni od Starobylého, ochranný kámen s nemrtvými udělal krátký proces.

Bylo jich ale zatraceně hodně.

„Moc dlouho už je neudržíme," řekl šéf Shackleford, když vytáhl granát. „Vypadá to, že nastal čas přesunout se na druhou stranu."

Když to řekl, zahřmělo. Hluboké zaburácení následoval zvuk rohu. Nebyl to normální roh. Tohle byl děsivý zvuk, který vám projel vnitřnostmi, a ječel: *Tohle je zlo! Zdrhej!*

V podlaze skladiště se otevřela obrovská brána, zapraskala feyská energie a ven ve vší své prastaré hrozivosti vyjel Divoký hon.

Jak špatná musí být situace, když jste *rádi*, že se ukázal Divoký hon?

Možná si říkáte, jak jsem se do téhle nepříjemné situace dostal.

No, viním z toho sebe. Je to moje vina. Je to naprosto úplně moje chyba.

Jmenuji se Oliver Chadwick Gardenier. Říkejte mi Chad.

Tohle je moje práce. Jsem Lovec monster.

Poznámka:

Tohle je poslední deník, který Albert v archivu našel. Byly v sekci, která se poškodila během incidentu na vánočním večírku v roce 1995. Ani já nevěděl, že existujou, dokud mi je Al nepřinesl. Proklatě, překvapilo mě, že Chad napsal něco ji-

nýho než nezáživnou studii pro Oxford nebo nabroušenej dopis kongresmanům.

To, co teď držíte v ruce, je kompletní rukopis. Verze, kterou nakonec dáme do knihovny – kde si ji budou moct normální nováčci půjčit a přelouskat – bude mít z očividnejch důvodů pár věcí upravenejch. Tajný identity, případy, kdy jsme možná trošku náhodou porušili zákon a spolupracovali s tvory, na který se vztahuje Fonasil, a podobně.

Chad ty paměti sepsal, aby se budoucí Lovci mohli učit od těch, co tu byli před nima. Jenže u toho příběhu pochopitelně nemohl zapsat jeho konec. Já ten doslov napsat zkusil, ale nedokázal jsem to. Vyvolalo to příliš mnoho vzpomínek a já nakonec skončil před pamětní stěnou, kde jsem jen dlouhou dobu četl jmenovky. Ukážu ty paměti Earlu Harbingerovi. On a Chad se často neshodli, ale myslím, že by jeho příběh měl dokončit on. Lidi by měli vědět, jak to skončilo. Ironhand si to zaslouží.

Milo Ivan Anderson
Lovci monster s.r.o.
Cazador, Alabama

KNIHA PRVNÍ

KDYŽ SE DAŘÍ...

1

Skončil jsem.

Zavolal Ray III.. Tým Smajlík byl na cestě. Od Mardi Gras uběhly dva dny a já měl konečně dostat nějaké posily. Řekl jsem jim, že budu v kanclu, a nechal jsem otevřené dveře.

Seděl jsem za stolem v Trevorově kanceláři a prokousával jsem se papírováním souvisejícím s Incidentem čtvrté třídy, když do místnosti vešel Earl s naprosto nečitelným výrazem ve tváři. Někdy prostě musíte vzít jiný kontrakt, i když tušíte, že brzy proletí hovno větrákem, ne? Ve městě byl zásahový tým UPKM. Jak by se tohle mohlo zvrtnout? Byl jsem jediným přeživším z Hoodoo komanda. Všichni ostatní členové zemřeli během Tlustého úterý, spolu se všemi terénními agenty neworleanské pobočky UPKM a většinou Speciální vyšetřovací jednotky úřadu šerifa. Tak *moc* se to zvrtlo.

Tým Smajlík, Earlův tým, těžká váha Lovců monster s.r.o., elita LM, náš slavný SWAT, naháněl v Peru pishtaco, zatímco mému týmu rozbíjeli hlavy a vysávali mozek z lebek. Když se situace v New Orleansu vymknula kontrole a chystal se Mardi Gras, oni vzali zahraniční kontrakt a vykašlali se na nás. Earl to měl vědět. Měl být tady.

Agentu Myersovi jsem ohledně incidentu, kvůli kterému opustil LM, řekl: „V týhle práci se občas něco podělá. Vyrovnej se s tím."

Ta slova mě teď spalovala. Občas se něco podělá. Obvykle se s tím vyrovnám. Svému nejlepšímu příteli jsem prostřelil

hlavu, abych ho ušetřil dlouhého umírání. V New Orleansu jsem viděl přicházet a odcházet Lovce, hodně z nich skončilo mrtvých. Už jsem dosáhl bodu, kdy jsem se nesnažil zapamatovat si jejich jména.

Ale Tlusté úterý už bylo za hranou. Bylo toho na mě moc. S menší pomocí, no, s velkou pomocí jsem se postaral o všechny náležitosti. Remi, můj gentlemanův gentleman, odeslal urny nedávno zesnulých jejich rodinám, pokud nějaké měli. Trevor a Fred seděli na polici v našich kancelářích. Madam Courtney zařídila pohřební průvod. Já většinu času strávil psaním hlášení a vyplňováním papírů pro Fonasil.

A pak tu byla vláda. Agenti Úřadu pro kontrolu monster, se kterými jsem přes rok pracoval, byli po smrti. Pracovali jsme spolu, bojovali jsme spolu a udržovali jsme vztahy, které byly z pohledu LM i UPKM naprosto unikátní. Chápal jsem, proč dělají, co dělají. Nelíbilo se mi to. Jim se to nelíbilo. Nikomu se to nelíbilo. Bylo to hrozné a brutální… a bylo to nezbytné. New Orleans bylo zkouškou, co se stane, když někde přestane platit První pravidlo.

S náhradníky z UPKM jsem se setkal jednou. Nedopadlo to moc dobře.

Musel jsem se vrátit na místo incidentu. Většina těl už byla uklizená díky pomoci louisianské národní gardy, ale spoustu fosforeskujících strašků nacházeli až teď, když začali zapáchat. Nábřeží ve Francouzské čtvrti bylo z větší části uzavřené. Ve městě byla pořád spousta turistů, kteří se snažili zjistit, co se tady stalo.

Mluvil jsem s poručíkem národní gardy a děkoval jsem mu, že zajistil Shelbyino vybavení, když dorazil kapitán Rivette s dvojicí UPKM agentů. Rivette velel SVJ, Speciální vyšetřovací jednotce v New Orleansu. Byl to podsaditý pade-

sátník s řídnoucími blond vlasy a vodnatýma modrýma očima. Snažil se trávit co nejvíc času v kanceláři a hoodoo se přiblížil jen tehdy, když nebylo zbytí.

„Ironhande. Tohle je zvláštní agent Phillip Campbell a agent Jack Robinson z UPKM. Zvláštní agente Campbelle, agente Robinsone, tohle je Oliver Chadwick Gardenier."

„Říkejte mi Chad," představil jsem se a natáhl jsem ruku. Stále byla trochu umazaná od korýšího slizu.

„Pane Gardeniere." Campbell byl středně vysoký, černé vlasy, pronikavé oči, hodně hubený. Sklonil zrak k mé ruce a pak se zase podíval na mě, ale ruku nenabídl. „Udělal jste tu pořádný bordel. Bude peklo to zakrýt."

„Dobře." Sklonil jsem ruku. „Když to chcete hrát takhle, fajn. Zabránili jsme, aby se čtyřka dostala k průvodu vysílanýmu národní televizí, kde by se z ní stala třída pět. Ale jestli chcete obviňovat hrdiny místo, však víte, toho hajzla, co ty potvory vyvolal, jen do toho. Podobný kecy od UPKM poslouchám většinu svý kariéry. A taky se už dlouho dívám, jak vám podobný přijíždí do New Orleansu a pak z něj zase mizí, když je zlomí."

„Já se nezlomím," zavrčel Campbell. „A také nemíním tolerovat neprofesionální chování, které Castro považoval za normální. Jedno si ujasněme. My s epidemií nadpřirozena v tomhle městě skoncujeme. My New Orleans zkrotíme. A vás taky."

„Tak to hodně štěstí," řekl jsem a pokýval hlavou. „Na to se rád podívám. Na to zkrocený město. Zvlášť teď, když jsem pohřbil spoustu svejch lidí a ještě jsou tu další, o který se musím postarat. Snížení ztrát by bylo příjemný. Zajímalo by mě, jak to chcete v tomhle městě zvládnout, ale jestli to zvládnete, tak jste u mě borec."

„V prvé řadě skoncujete s nepřiměřenými reakcemi na in-

cidenty. Žádné výbušniny, když půjde použít něco méně nápadného. A žádné – opakuji, žádné – protitankové zbraně! Nemůžu uvěřit, že vás za to rovnou nesebrali!“

„Jo, tak v tomhle vám nevyhovím,“ zavrtěl jsem hlavou. „Zvlášť když vezmu v úvahu, kolik ztrácíme lidí i při nepřiměřených reakcích. A než si začnete vyskakovat a poučovat mě o tom, jak moc mi dokážete ztrpčovat život, mějte na paměti, že s lidma, co vás platí, vycházím mnohem líp než vy. A i kdybych musel letět do DC a vysvětlovat, proč je třeba použít LAW na něco, co je vysoký jak dvoupatrovej barák a regeneruje se, tak si tam klidně zaletím. Nebo když půjde o barrett a obří regenerující žáby. Nebo o C4. Nebo o claymorky, protože už mě unavuje pohřbívat lidi, ty zasranej šmejde!“

Tato první výměna názoru určila, jak se můj vztah se zvláštním agentem Campbellem bude v budoucnu vyvíjet. Nebyl to dobrý vývoj.

„Ještě jednou se mnou budete takhle mluvit a nechám vás sebrat!“

„Tak mě kurva seber, ty skautíku.“ Otočil jsem se k odchodu. „Tohle je tvůj problém, ne můj.“

Proto, když Earl Harbinger vešel do místnosti, jsem vstal a ukázal na stůl.

„Je jen tvůj,“ řekl jsem. „Končím.“

„Chade…“ Za Earlem do místnosti vešel Ray Shackleford.

„Nezkoušej to.“ Obešel jsem stůl a zamířil ke dveřím. Ray je blokoval. „Byl bys tak laskavej?“

„Nech ho jít,“ řekl Earl. „To je v pořádku. Kam chceš jít? Musíme ti poslat tvůj šek.“

„Pořád tu mám dům, tak ho pošli tam. A teď mě omluvte.“

Když jsem procházel kolem společenské místnosti, byl

tam Milo. Milo Anderson byl jeden z mých nejlepších přátel. Možná můj nejlepší žijící přítel.

Milo se tvářil ztrápeně. „Chade…“

„Rád jsem tě poznal, Milo,“ řekl jsem a odešel.

Remi už všechno připravil. Měl jsem zaplacený dvoutýdenní pobyt v hotelu Sandals na Jamajce. Požádal jsem Points – Cheryl Collinsovou – jestli by jela se mnou. Věděl jsem, že to je chyba. Vezme to jako znamení, že jsem připravený posunout náš vztah. Bylo mi to jedno.

Byl jsem bytostně přesvědčený a Popeleční středa, kdy jsem přihlížel kremaci svých bratrů a sester ve zbrani, mě v tom ještě utvrdila, že v našem podnikání byste se neměli na nikoho vázat. Žádné děti. Žádné manželství. Dokonce ani vážné vztahy. Došel jsem do bodu, kdy jsem nechtěl ani *přátele*, protože když jsem někoho začal mít rád, zemřel.

Mnoho lidí se mnou nesouhlasilo. Susan Shacklefordová, žena Raye IV., nejenže byla krásná, ale byla i zasloužilá matka se třemi dětmi. Skutečnost, že zemřela ve třiceti a zůstaly po ní ty tři děti a truchlící manžel, můj přístup potvrzovala.

S Points jsem se setkal krátce po mém příjezdu do New Orleans. Jejím skutečným zaměstnáním byla servírka a instruktorka aerobiku, ale cítila se být „profesionální roztleskávačkou“. Byla to štíhlá hnědooká brunetka s nádhernýma nohama i poprsím. A ten úžasný zadeček. Příležitostně jsme si spolu vyrazili. Hned na začátku jsem jí však jasně řekl, že nestojím o vážný vztah. A když mi nevěřila, vyspal jsem se s její nejlepší kamarádkou, abych jí to potvrdil.

Bylo to ode mě hnusné? Ano. Bylo to lepší, než kdyby po mně zůstala truchlící vdova a sirotci? Podle mě ano.

Proto jsem si vždy udržoval odstup. V posteli jsem dobrý, takže se obvykle bavila i ona. Občas jsem jí nabízel rameno, kde se mohla vyplakat, a jednou skončila ve vztahu s oprav-

du pošahaným stalkerem, kterého jsem pak přesvědčil, ať raději zkusí sledovat někoho jiného.

Celonoční pohupování hlavou dolů na stromě nad hordou šouralů vás donutí přehodnotit priority.

Ona však bude dvoutýdenní společnou dovolenou vidět jako posílení našeho vztahu. To jsem věděl. Jen jsem si v tu chvíli nebyl jistý, jestli by mi to vadilo. Protože já skutečně skončil. A když už jsem nebyl Lovec monster, věci jako skutečný vztah byly najednou představitelné.

Dva týdny v Sandals mě z většiny iluzí vyléčily.

V prvé řadě máte vůbec tušení, jak *nudné* to místo je?

Jen se zeptejte jejich promotérů, kolik tam najdete zábavných aktivit!

1. Usaďte se na pláži a opalujte se! Vzbudili jste se někdy na pláži spálení od slunce a křičeli o obřích pavoucích? Lidé se pak na vás koukají vážně divně.

2. Běžte si zaplavat! Bojovali jste někdy s luskou? Já ne, ale slyšel jsem o nich. Pokaždé, když jsem se podíval na vodu, jsem toužil mít u sebe své zbraně. Lidé se na vás koukají vážně divně, když si jdete zaplavat s uzi na zádech. Ne že bych *měl* své uzi. Neměl jsem žádné zbraně s výjimkou svého kapesního nože. Bylo to děsivé. Tři roky jsem byl těžce vyzbrojený *neustále*.

Jednou jsem zabil vlkodlaka, když jsem si šel *zaběhat*. Tehdy jsem došel k názoru, že Otcové zakladatelé sakra dobře věděli o nadpřirozenu a Druhý dodatek ve skutečnosti vymysleli, aby na něj budoucí občané byli připraveni. Překvapuje mě, že v něm nestojí: *„Právo lidu držet a nosit zbraně, obzvláště ty nabité stříbrem, nesmí být omezováno.“*

3. Běžte nakupovat! Tuhle část Cheryl vyloženě milovala. Měl jsem tolik peněz z Fonasilu, že bych její nákupní ko-

níček mohl sponzorovat hodně dlouho, i když donekonečna bych to neutáhl ani já.

4. Celonoční večírky! Tancování! Kalypso skupiny! Odvažte se! Do toho jsem se docela zapojil. Vypil jsem toho tolik, kolik jen šlo, abych zapomněl na černé stíny na hřbitově, které vás trhají na kusy, zatímco se k vám blíží zombie. Nebo na skákající svítící strašky, co se vám chystají nakřápnout hlavu. Na pavouky velké jako mamut. Ale všechno se časem vrátilo a já se pak navíc musel potýkat s kocovinou.

5. Sex. Tohle v brožuře výslovně nezmiňovali, ale naznačeno to tam bylo. Sexu jsem si užil spoustu. Ale bez ohledu na to, jak moc jsem se snažil, nedokázal jsem z hlavy vyhnat vzpomínku na svítící strašky, jak se plazí po stěně zvonice, aby dostali Shelbye.

6. Mluvení. Další věc, na kterou v brožuře zapomněli. Byla to však ta poslední kapka, která mi dokázala, že nám s Points není souzeno strávit pohromadě víc jak pár hodin v kuse. Nebylo tu vůbec nic, o čem bychom spolu mohli mluvit.

Podívejte, já jsem, Bůh mi pomáhej, intelektuál. V mládí jsem to nenáviděl a bojoval jsem proti tomu, ale tak to prostě je. Napsal jsem první definitivu na téma Yettiové v Severní Americe (Sasquatchové, Bigfootové). Sepsal jsem slovník jejich výrazů a lingvistickou studii o jejich jazyce. Také jsem napsal slovník a lingvistickou studii o severoamerických gnollech a porovnal jsem jejich společenskou strukturu s těmi v Evropě a v Anglii. To samé platí o bažinných opicích, kmenech na Floridě a v Louisianě a o laurentinském yettiovi. Z hlavy spočítám polynomy třetího řádu.

Za předpokladu, že bych měl skončit, najít si normální práci – co je vlastně *normální* práce? – a usadit se v domku s bílým plotem, muselo by to být s někým, kdo zvládne dospělou konverzaci. Tohle Points nesplňovala.

Byli tu i další chlapi. Občas jsme utekli před svými naivními přítelkyněmi, snoubenkami a manželkami (někteří tu byli na líbánkách), abychom spolu mohli mluvit o *chlapských věcech*.

O fotbale jsem se bavit mohl. Není to mé nejoblíbenější téma, ale sleduji ho, když to jde. Sakra, dokonce dostávám prvotřídní lístky u padesátiyardové čáry na zápasy Saints. Ne že bych je někdy využil osobně. Kde bych na to vzal čas? Vyměňuji je za laskavosti. Můžu mluvit i o akciích a cenných papírech. Můžu mluvit i o svém portfoliu. A určitě můžu mluvit o ženách a sexu, když občas vyrazíme na moře rybařit. V tomto ohledu mám milion zajímavých historek, jen se musím hlídat, když dojde na elfky z karavanů. Můžu hrát poker. Sakra, klidně bych mohl být profesionální pokerový hráč. Jen si musíte v hlavě spočítat své šance a vědět, kdy máte složit. Jen jsem pravidelně narážel na jistý problém…

„Hej, Tome," řekl Keith. „Tohle je Chad."

Keith Brown byl jeden z těch lidí, kteří se okamžitě s každým seznámí a mají pak na starost představování. Pracoval v oboru korporátních vztahů, což mi musel trochu vysvětlit. V podstatě podlézal hlavounům v ostatních korporacích, aby uhladil cestičku pro vzájemné dohody. Když jeho korporace A chce, aby korporace B koupila větší majetek – jinou společnost, budovu a tak podobně – Keithovou prací bylo zjistit, co vyjednavači z korporace B mají a nemají rádi, a postarat se, aby se během vyjednávání dobře bavili. Nebo tak něco.

Ze své role nedokázal vypadnout ani v Sandals. Okamžitě se vám představil a do tří minut o vás věděl všechno. No, s výjimkou mojí maličkosti. Já pro něj byl menší záhadou.

„Tome," řekl jsem a potřásl mu rukou.

„Tom je broker u Morgan Stanley v City. Chad je bývalý mariňák a…" Keith se zarazil a zamračil.

„Dělám do bezpečnosti. Myslím tu násilnou bezpečnost, ne zabezpečování. Většinou pro federální nebo místní vládu. Občas pro korporace. A je to tajný."

Na levé tváři mám hákovou jizvu, pozornost od loup-garoua. Můj nos až na kost rozsekl brok. Další mi potrhaly krk a jeden z těch broků pořád vězel v jícnu. V Sandals všichni nosí šortky a trička. Já měl triko Hoodoo komanda. Musel jsem si ho nechat vyrobit na zakázku. Na hrudníku se skvěla velká písmena LM a vysušená lebka. To znamenalo, že všechny mé jizvy na pažích a nohách byly vidět. Díky bombovému útoku a mé práci jsem vypadal jako menší blonďatý Frankenstein.

„Je vidět, že už jste zažil hodně akce," řekl Tom a potřásl mi rukou. Byl to velký chlap, který zjevně posiloval a měl drtivý stisk.

Stiskl jsem mu ruku ještě silněji. Trhnul sebou. Moje dlaně byly viditelně menší a působily trochu zženštile. Ten dojem byl mylný. Mělo ho varovat, že mám předloktí jak Pepek námořník.

„Mimo jiný bombovej útok v Bejrútu," řekl jsem, když jsem ho konečně pustil.

Od té chvíle se mluvilo o Tomově práci, protože ta moje byla tajná.

Nebo jsem se cpal krevetami.

„Ty musíš krevety vyloženě milovat, Chade," poznamenal Keith.

„Jen taková menší pomsta," odvětil jsem a hodil jsem si do pusy další.

Jo. Jenže Points to chápala a viditelně sebou trhla. Věděla, že mimo New Orleans se o hoodoo nemluví. Díky Bohu tam nebyla. Bavila se tehdy na večírku s pár fotbalisty z New Orleans Saints. Ale o tom, co se stalo, věděla. V New Orleansu se nic neutají.

Absolvovat finanční školu, navléknout si oblek a najít si práci v City? Jsem jeden z těch lidí, kterým stačí pár týdnů studia a libovolnou zkoušku udělají na jedničku. Měl jsem spoustu kontaktů. Mohl jsem si vybrat práci a dostal bych ji. Možná bych mohl lobovat za Lovce monster v DC a bojovat s těmi největšími zvířaty.

Jenže mně lovení monster chybělo.

Skutečnou podstatu vítězství nejde popsat. Angličtina nemá ta správná slova pro emoce. Žádná uzavřená smlouva, výhra u soudu nebo převezení konkurence vám nevynahradí ten pocit, když stojíte nad mrtvolou mocné stvůry, kterou jste právě porazili.

Jaká jsou největší potěšení muže?

Silný meč v ruce? Ano.

Vítězství na bitevním poli? Ano.

Pohled na těla poražených nepřátel? Och, ano.

Na LM jsem byl neskutečně naštvaný. Měl jsem pocit, že se na nás vykašlali.

Ale jak jsem řekl Myersovi, když si chtěl hrát na drsného poldu. V téhle práci se občas něco podělá. Když prskáte vzteky, že něco nevyšlo tak, jak jste si představovali, měli byste si najít jinou práci. Schovejte se za plaňkový plot a věřte, že vás ochrání před vším zlem, co obchází nocí.

Je jeden citát, už jsem zapomněl, kdo ho řekl: „Mám příliš ráda hvězdy, abych se kvůli nim bála noci“. Já tak miloval noc, že bych se bál hvězd. A nejradši jsem měl noc, kterou se plížily ty nejhorší věci a já byl tenkou hranicí mezi světlem a temnotou, hranicí mezi životem a smrtí. Byl jsem tím nejdrsnějším parchantem v údolí stínů.

Byl jsem Lovec monster. Byl jsem zabiják, kterému to vzrušení chybělo stejně jako smažce heroin. Jednou závislák, navždy závislák. Mohl bych si najít práci v City a předstírat,

že nic z toho nebylo skutečné. Jenže závislákem bych byl pořád. Ničím jiným nikdy nebudu.

Jednou možná odejdu do penze. Možná někdy potkám holku, která nebude mít ve své pěkné hlavičce jen horký vzduch, a usadím se. Koupím si hrad, budu tam mít zbrojnici plnou těžkých zbraní a vychovám pár vážně pošahaných děcek, ze kterých budou stejní zabijáci jako já, pokud se nezačnou bouřit a nestanou se advokáty monster.

Jednou možná, ale dnes ne.

Remi na nás čekal na letišti. Points jsem vysadil u jejího bytu a slíbil jsem, že jí zavolám. Což jsem udělal. O pár týdnů později.

Pak mě Remi zavezl do kanclu.

„Ahoj, Milo," pozdravil jsem, když jsem vešel do společenské místnosti.

„Chade?" řekl Milo a vstal. Byl v kompletní zbroji a hlídal telefon.

Jen jsem na něj mávl a šel jsem do kanceláře. Byl tam Earl, hulil jako fabrika a očividně zuřil kvůli papírování.

„Nebudu velitel týmu," řekl jsem bez okolků.

„Jasně." Ani Earl to nijak nerozmazával. „Velení už se stejně ujal Franklin, takže žádnej problém. Milo, nech nás o samotě. A zavři dveře… Sedni si, Ironhande."

„Jsem prostě Lovec. Nic jinýho nikdy nebudu."

„Tobě bych velení stejně nesvěřil. Tak už zavři zobák a zaparkuj na tu židli." Earl otevřel šuplík a vytáhl láhev. Trochu z ní nalil do kávového hrnku a podal mi ho. „Pij a poslouchej."

Pil jsem. Nebyl jsem si jistý, jestli budu i poslouchat.

„Řeknu to jen jednou. Vím, že jseš naštvanej. Máš pocit, že se na tebe všichni vykašlali. Jenže my všichni jsme si mysleli, že se situace ve městě vrací do normálu, tedy podle míst-

ních měřítek. Měl jsi kompletní tým a kousek od vás se utábořila elitní federální zásahová jednotka. Jo, kdybych tušil, co se stane, tak bych tady byl. Jenže já mám pár set dalších Lovců rozházenejch po celym světě a bohužel nemám žádnou křišťálovou kouli, která by mě upozornila, komu z vás hrozí největší nebezpečí. Jestli mě chceš nenávidět, posluž si. Jen nedovol, aby to ovlivnilo tvoji práci. Tak se s tím buď srovnej, nebo se odsud kurva kliď."

„Dobře."

„Kdy se můžeš vrátit?"

„Zejtra," řekl jsem. „Musím si připravit vybavení."

„Takže zejtra v devět," přikývl Earl.

„Právě včas na úplněk. Kdy odjíždíš?"

„Budu ve městě, jen nedostupnej."

„Pořád si myslím, že kdybychom ti nasadili obojek s vysílačkou a sedativy, mohlo by to fungovat. Vždycky bychom tě vypustili z klece na hordu šouralů. Uspali tě, až s nima skončíš. Doplnili sedativa. Strčili tě zpátky do klece. A tak pořád dokola."

„Vím, že si naštvanej, takže to protentokrát přejdu," zavrčel Earl.

„Nemáš ani tušení, jak vážně to myslím. Já už ten obojek vyrobil."

2

Byl jsem zpátky ve službě. Stejná společenská místnost a jiný tým. Většinu z nich jsem teprve poznával, ale bylo tu pár známých tváří.

Franklin Moore byl v týmu, který reagoval na útok zombie v Elkinsu v Západní Virginii, jen aby na místě zjistil, že oblast už vyčistil čerstvě vysloužilý mariňák jménem, no, prostě já. Metr sedmdesát, podsaditý černoch a kliďas. Převzal velení Hoodoo komanda a nechal mu původní jméno.

David King alias Decay mi přibližně před rokem pomohl s pár upíry. K LM se přidal, jen co se mu úplně uzdravilo rozervané předloktí, prošel výcvikem a následujících šest měsíců strávil v New Yorku. Nebyl rodák z New Orleansu, ale strávil tu několik let, kdy pracoval jako vyhazovač, většinou v punkových a goth klubech. Metr pětadevadesát a svalnatá postava, blond vlasy měl oholené, ale to bylo v Hoodoo komandu normální.

Tým Smajlík zůstal ve městě, aby nás podpořil, dokud se Hoodoo komando pořádně nezaběhne… nebo dokud Earlovi zase nepřeletí něco přes nos a nevykašle se na nás. Z nich jsem většinu znal, především Raye IV. a Mila.

Když jsem vešel do místnosti a posadil se, Milo na mě zamával.

„Chade. Earl říkal, že jsi zpátky. Jsem rád, že měl pravdu."

„A já jsem rád, že je z něj teď podělanej věštec," odtušil jsem.

Milo se zatvářil ublíženě. Earl mu zachránil život a po-

mstil jeho rodinu. Byl pro něj jako otec. Milo byl takový dobrák, až tím sám sobě škodil. Ranit Milovy city bylo jako nakopnout štěně.

„Jsem zpátky a na ničem jinym nezáleží. Podělalo se to, ale je čas vrátit se do hry."

„Takže obraťme list," řekl Ray. „Chade, Susan chce, abych ti poděkoval za narozeninovej dárek pro Julii."

Neznělo to jako skutečně poděkování. Měl jsem z toho pocit, že Susan použila úplně jiná slova.

„Julii se líbil?" vyzvídal jsem. Shacklefordovi si pořídili úžasné děti.

„Jo, než jsme jí museli vysvětlit, že bude muset odejít na farmu v sousedním státě, kde bude žít spolu s ostatními kaidžuátky."

„Proč?" zeptal jsem se. „Těm potvůrkám trvá sto let, než pořádně vyrostou."

„Co má bejt kaidžuátko?" zeptal se Norbert LeClerc.

Norbert byl další rekrut z New Orleansu. Před necelým rokem jsme nabírali rekruty přes inzerát v *Neworleanském pravdomluvci*, novinách, které vydával UPKM, aby zakryl místní incidenty s hoodoo. V UPKM se mohli přetrhnout, aby existenci nadpřirozena utajili. V případě *Pravdomluvce* lhali tak, že říkali pravdu, jen neskutečně špatným způsobem. *Pravdomluvec* byl plný překlepů, gramatických chyb a věcí, které se zaručeně nestaly. Vypadal, že ho vydává naprostý blázen. Jeho součástí však byly i skutečné příběhy o nadpřirozenu. Když pak nějaké informace prosákly za hranice New Orleans, k jejich „vyvrácení" stačilo ukázat na *Pravdomluvce*.

Slyšel jsem, že nová krev z UPK v New Orleansu už jeho vydávání zatrhla. Před rokem jsme ho však mohli využít k celoměstskému náboru nováčků. LeClerc byl jeden z navrátilců, které jsme inzerátem získali.

Byl to mladý hubený černoch, ale na těle teď měl mnohem víc svalů, než když jsme se setkali poprvé. Prakticky bez vzdělání, prostě ukázkové dítě ulice. Posledních šest měsíců však v mém starém týmu v Seattlu odváděl skvělou práci a jeho znalost města byl příjemný bonus.

„Godzilla," vysvětlil Decay. „Malá godzilla."

„Věděl jsi, že mláďata lezou po stromech?" zajímalo Raye.

„Jasně. Drží se tak dál od kanibalských adolescentů."

„Už jsi někdy zkoušel sundat malý kaiju ze stromu?" zeptal se Ray.

„Ne. Byla to zábava? Natočil to někdo?"

„Jo, byla to pořádná švanda," zazubil se Milo. „Máme asi dvouhodinový video, jak Ray nadává jak špaček a snaží se tu potvoru chytit. Jsou fakt rychlí!"

„A oheň začnou chrlit hodně mladý," dodal Ray a zvedl ruku. „Tak jsem přišel k tý čerstvý jizvě po spálenině. Jo, a Susan taky vzkazuje, že nám dlužíš novou lednici."

„Proč lednici?"

„Kaiju zjistilo, kde schovávaj ryby!" chechtal se Milo. „Propálilo si malou díru do dveří! Vlezlo dovnitř a sežralo všechno v lednici!"

„Napíšu ti šek."

„Kde si sehnal malý kaiju?" zajímalo Decaye.

„Mám přátele na nízkejch místech. A nesehnal jsem malý kaiju. Koupil jsem kaiju vejce a pomaloval ho jako velikonoční kraslici."

„Už jsme se poučili a dárky od Chada pečlivě prohlížíme," dodal temně Ray. „Tohle přes nás prošlo."

„Děti Raye a Susan tvrdí, že dárky od strejdy Chada jsou ze všech nejlepší," smál se Milo. „Jako ten flashbang, co si dal Nateovi."

„Ty si dal dítěti flashbang?" nevěřil svým uším Jon Glenn.

Jon Glenn byl další navrátilec z náboru přes *Pravdomluvce*. Tlusťoch s plnovousem, co pořád nosil stupidní baret. Alespoň z něj už sundal odznak SAS. Byl to obsesivní otravný libertarián a paranoidní magor. Měl talent, což dokázal tím, že získal nárok na tři sta tisíc dolarů z Fonasilu dřív, než zjistil, že nějaký Fonasil existuje. S jeho neustálými tirádami o prohnilé vládě, zájmových skupinách a železném trojúhelníku* už jsem se smířil a bral jsem je jako součást osobnosti vyšinutého hoodoo zabijáka. Ale na nervy mi lezl pořád.

„Ne," odvětil jsem s nevinným výrazem. „Julie se jen zmínila o tom, že Nate chce k Vánocům kousek uhlí. Tak jsem mu jeden poslal."

„A v podstatě to byla hodně silná petarda maskovaná jako kus uhlí," odtušil Ray.

„Před tím uhlím jsem vás varoval. Nate je malej. Nechtěl jsem, aby si ublížil."

„Zmínil ses o tom, a to cituju, že je to uhlí trochu energetický," řekl Ray. „Ale nezmínil ses o tom, že je to podělaná výbušnina, co dělá příšerně hlasitý rány."

„To je v podstatě chemická definice energičnosti. Nezapomínej, že chemie byla jedinej předmět, ze kterýho jsem měl na střední áčko."

„No, nás to dost překvapilo," řekl Ray. „Protože skončil v našem krbu."

„O to šlo," řekl jsem.

„To je zákeřný," okomentoval to Decay. „Líbí se mi to."

„Já vlastní děti mít nikdy nebudu a jediný synovci a neteře, který můžu mít, budou mýho bratra, kterýmu se vyhýbám jak moru. A pokud nějaký někdy zplodí, budou to – a v tom mi věřte – určitě hrozní zplozenci. Z toho důvodu můžu kazit

* Jako Železný trojúhelník se označují vzájemné vztahy mezi výbory kongresu, úředníky a zájmovými skupinami – pozn. překladatele.

jen děti Raye a Susan. A do jejich zkažení jsem vložil spoustu nápadů a energie.“

„To kaiju Julii spálilo její oblíbenou sbírku *Guns and Ammo*,“ poznamenal Ray.

„Časopisy se daj nahradit. A jsem si jistej, že jsi jí dal užitečnou lekci v používání hasicího přístroje. Navíc malý kaiju jsou vážně roztomilí.“

„Bylo roztomilý,“ řekl Milo. „Julii zlomilo srdce, když jí ho Susan a Ray vzali.“

„Udělal si z nás ty špatný,“ vyčetl mi Ray.

„Takovej už je úděl rodičů. Rodiče jsou tyrani a se strejdou je sranda. Proto nemíním být rodič a miluju bejt strejdou. Doufám, že jste ho nakonec nezabili. Nejenže jsou ohroženej druh, ale navíc jsou zatraceně drahý.“

„Nezabili jsme ho. Nejsi jedinej, kdo má kontakty. Poslali jsme ho na kaiju ostrov.“

„Kaijuové maj ostrov?“ zeptal se Decay.

„A odkud sis myslel, že se berou?“ řekl mu Milo.

„Kaijuové žijou ve vodě a vejce kladou na souši,“ vysvětlil jsem. „Jsou jako želvy, ale jejich mladý se do vody nevracej hned a stráví první století na souši. Jsou to všežravci a kanibalové, proto taky nejmenší prckové lezou na stromy. Schovávaj se tam před staršími sourozenci. A loví je spousta další havěti. Pro racky je malý kaiju pochoutka. Mají obrovskou úmrtnost, dospělci jsou vzácní a páří se jen zřídka. Dospělosti dosáhne jen jeden kaiju z deseti tisíc.“

„A pak sežere Tokio,“ řekl Milo.

„Nacházej se jen na pár ostrovech kousek od japonskýho pobřeží,“ dodal Ray. „Pro Japonce jsou něco jako bozi, a proto ostrovy, kde vyrůstaj, chrání. Pár z nich ani není na mapách. Když je jim asi tak dvě stě let, vrátí se do vody, kde je budou lovit větší kaiju, velký bílý žraloci a obří hlavonožci.

Pak vyrostou tak, že začnou oni lovit je. A když jsou hodně velký…“

„Sežerou Tokio,“ zopakoval Milo.

„Sežerou Tokio,“ souhlasil Ray. „Skoro vždycky jsou to samice, který hledaj dobrý místo ke snesení vajec. Tokijský záliv býval jejich hlavní hnízdiště a japonský ostrovy místo, kde vyrůstali. Japonští Lovci je proto jen zahání zpátky do vody, místo aby je zabíjeli.“

„A někdy během toho dupání po elektrickym vedení snesou pár vajec, který pak na černym trhu stojí menší jmění.“

„A japonská vláda obchodování s jejich vejci přísně zakazuje,“ dodal zamračený Ray. „Jak nám bylo důrazně připomenuto.“

Pokrčil jsem rameny. „Stejně to stálo za každej cent.“

„Ti prckové jsou pěkný, dokud, no, však víš, dokud nezačnou prskat plazmu,“ řekl Milo. „Nejdřív začnou modročerveně svítit…“

„Což ti dá akorát dost času, aby si seskočil z pět metrů vysoký větve a na zemi si podvrknul kotník,“ dokončil Ray.

„Velký chlapi, žádná mrštnost.“ Znovu jsem pokrčil rameny.

Do místnosti vešel Earl. „Máme hlášení.“

„Och, díky Bohu,“ oddechl si Ray.

„Šouralové na hřbitově.“"

„Beru si je,“ řekl jsem a vstal. „Jeden se diví, že v tomhle městě mrtvoly už dávno nedošly…“

Seděl jsem na hřbitovní zdi a zasvěcoval jsem Norberta do umění zabíjení šouralů tak, aby vás neměli šanci kousnout, když se ukázali z UPKM.

Měli byste vědět, že před Pomstou strašků se agenti UPKM u incidentů ukazovali jen zřídka, nebo spíš skoro vůbec. Tajit

hoodoo v New Orleansu bylo jako popírat, že v Seattlu prší. Ale nová várka agentů byli drsňáci z DC. Přijeli do New Orleansu, aby umlčeli všechny zmínky o hoodoo a dostali město pod kontrolu.

Jo, jasně.

„Co si sakra myslíte, že děláte?“ zakřičel agent Larry Rivera.

Do New Orleansu přidělili jednoho velícího zvláštního agenta a dva starší agenty. S každým z nich navíc běhal mladší agent a netušil jsem, kolik jich na utajování pracuje v kancelářích. Rivera byl druhý starší agent, s tím prvním, Jackem Robinsonem, jsem se krátce setkal před svou dovolenou. Drsňák, který sloužil v zásahovém týmu a měl vizáž speciálních jednotek. Své práci rozuměl a Bůh chraň, aby si do ní nechal kecat od Lovců.

„Střílím zombie.“ Myslel jsem si, že to je vidět na první pohled. Skrz tepanou bránu dokonce mávalo několik rukou.

„Tady, kde to můžou všichni vidět?“ Nemělo to daleko k zaječení. „Jste přímo na I-10! Už vás musely vidět stovky lidí, co projíždějí přes New Orleans! Mohla to být jednička, ale vy jste z toho tímhle představením udělali trojku!“

„Uvědomuju si, že odpověď je ano, ale to mám podle vás slézt na zem a nechat se pokousat? Tady jsem mimo dosah a –“

„Vaše výmluvy mě nezajímají!“ ječel agent. „Nedělejte to tak veřejně!“

„Nebo co?“ zeptal jsem se, naklonil a sejmul dalšího šourala.

„Nebo vás nechám zatknout!“

A tak jsem skončil na zadním sedadle služebního auta. Skvělý první den po návratu do práce.

Earl zaplatil kauci za střelbu na veřejnosti. Vyzvedl mě Remi, ve tváři měl dokonale neutrální výraz. Po cestě domů jsem přemýšlel o tom, co se právě stalo.

„Remi," řekl jsem, když jsme vešli do dveří, „byl bys tak laskavej a zavolal kongresmanu Terrymu a začal plánovat večeři pro… deset hostů? Pěknou večeři. Čtyři dny po úplňku."

„Seznam hostů, pane?" zeptal se Remi.

„Já a hostitelka. Budu potřebovat vhodnou hostitelku. Na tohle se slečna Collinsová nehodí. Prosím, poraď se na to téma s madam Courtney. Požádej ji, ať se poradí s loa. Kongresman Randolph a jeho současná manželka. Madam Courtney a gentleman. Radní Delon plus jeden…"

„Radní, pane…" začal nejistě Remi.

„Radní Delon a madam Courtney spolu nevychází nejlíp, já vím." Má realitní makléřka byla zároveň mocnou hoodoo kněžkou. Bílou. „A nakonec velící zvláštní agent Campbell plus jeden."

„Opět, pane…"

„Pochybuješ, že se zvláštní agent Campbell ukáže? No, právě na to potřebujeme pana Terryho."

„Ahoj, Gary," pozdravil jsem.

Garrett Terry a já se známe dlouho. Když jsem před dvěma roky čistil od zombie jedno menší městečko ve Washingtonu, ukázal se tam tehdy jako místní kongresman. Bydlel nedaleko města, které málem vyhladili nemrtví, chodil v něm do školy, věděl o existenci nadpřirozena, nenáviděl všechno spojené s hoodoo a nelíbilo se mu, jak vláda incidenty řeší.

Tehdy jsem začal fušovat do politiky. Ne přímo, jen jsem ji ovlivňoval z pozadí. Vybíral jsem od Lovců peníze na

kampaň a přes kongresmana a jeho poradce Berta Kempera jsem peníze posílal i dalším velkým zvířatům v kongresu. Dokonce jsem jednou nebo dvakrát svědčil před podvýborem pro nadpřirozené síly.

Lovci před mým zapojením do celé věci překvapivě skoro nezasahovali. Já samozřejmě nic velkého změnit nemohl, ale postaral jsem se, aby nás bylo slyšet. Skupiny obhájců monster pořád dostávaly víc peněz než Lovci, i když se do toho započítaly bonusy z Fonasilu, ale bylo nás slyšet a někteří zvolení zástupci na naší straně nestáli jen kvůli penězům na kampaň. Jak náš lobbista pravidelně opakoval, advokáti monster můžou tak intenzivně podlézat především díky tomu, že nejsou venku, nebojují s monstry a nezachraňují životy.

„Ahoj, Chade," řekl Gary. „Nikdy nezavoláš, nikdy nenapíšeš…"

„Katie nedostala matrjošku?" zeptal jsem se. Katie byla kongresmanova dcera.

„Máš vůbec tušení, jak těžké je přesvědčit šestileté dítě, aby nemluvilo o kouzelné matrjošce?"

„Ať o ní klidně mluví, stejně jí nikdo neuvěří."

„Chtěla ji odnést do školy a ukázat."

„To už by mohl bejt problém," uznal jsem.

„Kde si tu věc sakra sehnal?"

Matrjoška je ruská panenka, kdy otevřete jednu panenku a uvnitř se schovává její menší kopie. Otevřete druhou a je tam další. Obvykle jich bývá šest, ve vážně dobrých jich je deset až dvanáct. V kouzelné matrjošce jich bylo šedesát a všechny byly stejně velké. A když jste řekli kouzelné slovo, začaly poskakovat a zpívat ukrajinskou ukolébavku o babě Jaze. Úžasná věc. Stokrát lepší než medvídek Ruxpin.

„Mám spoustu kontaktů. Třeba jednoho staršího přísedícího v podvýboru nadpřirozených sil.“

„Takže ode mě něco chceš,“ řekl Gary.

„Potřebuju někomu přitáhnout vodítko. Po příštím úplňku chystám menší večeři. Pár přátel a ctěných hostů. Kongresman Arnold…“

„Opravdu?“

„Víš, že mu přispívám.“

„V porovnání s ním Huey Long* vypadá jako poctivost sama,“ zabručel Gary.

„A proto mu přispívám. Na večeři ho dostanu, to není problém. Ukáže se, protože nechce, aby vyschnul přísun peněz, a protože pořádám skvělý večeře. A určitě bude chtít ukázat krasotinku, se kterou se zrovna oženil nebo ji klátí. Problém je Campbell.“

„To jméno mi nic neříká.“

„Velící zvláštní agent Campbell z UPKM. Novej šéf v New Orleansu.“

„Dělá problémy?“ zeptal se Gary.

„Právě mě propustila policie. Zavřeli mě za střelbu na veřejnosti.“

„A není to součástí tvojí práce?“ nechápal kongresman.

„Skutečnej důvod je, že jsem stál na zdi a kosil zombie na místě, kde mě, cituju, ‚můžou všichni vidět‘. Protože jsem nechtěl slízt na zem a nechat se kousnout. A to se jednomu z novejch UPKM ranařů ve městě nelíbilo. Když jsem se odmítnul podvolit jeho rozkazu a ohrozit tím sebe a nováčka, co jsem měl za partnera, tak mě nechal sebrat.“

„Aha.“

„A proto bych rád agenta Campbella pozval na přátel-

* Huey Long (1893–1935) – kontroverzní guvernér Louisiany a senátor, který byl málem odvolán z funkce kvůli zneužívání pravomocí a braní úplatků – pozn. překladatele.

skou večeři. Spolu se zkorumpovaným kongresmanem, kterej je navíc velkým zvířetem u demokratů, člen podvýboru pro nadpřirozený síly a člověk, kterej nejenže rozhoduje, kolik UPKM dostane peněz, ale taky koho tam povýší a koho ne; bílou houdonskou kněžkou, která má víc kontaktů než Bůh; a neworleanským radním, kterej zase trochu fušuje do černýho hoodoo a je jedním z největších kongresmanových příznivců."

„Chade, tebe baví hrát si s ohněm?" Slyšel jsem, jak si povzdechl. Byl jsem si jistý, že po tomhle telefonátu přejde na protistresové stravování. Když jsme spolu byli na obědě, nikdy nejedl nic jiného než salát, ale v šuplíku měl pro případ nouze hromadu zákusků Moon Pie.

„Bude to pár dní po úplňku. Problémy s loup-garouy už máme z větší části pod kontrolou." Tím my jsem myslel Earla. „Ale úplněk je velkej problém permanentně. Čekám, že tou dobou bude pořádně semletej a snad s ním bude rozumná řeč. A jestli ne, tak na něj přitlačím, protože já kvůli UPKM riskovat nemíním. Ne při našich ztrátách. To se nestane. Vyděláváme v tomhle městě hromadu peněz? Jo. Tuny. Stojí nám to za ty ztráty? Gary, jsme jen kousek od toho, aby odpověď zněla ne. A když tu nebudou LM, kdo pohlídá hoodoo? Jiná společnost? LM jsou nejlepší a všichni to vědí. Jen se podívej, co se stalo v Portlandu. Když to neuděláme my, tak kdo? SVJ je zdecimovaná. To tady trvale nasadí SRT*? Nebo nechají hoodoo volnou ruku a budou doufat, že se o to postaraj místní UPKM agenti?"

„Rozumím," řekl Gary.

„Pochybuju. Pochybuju, že by to vůbec někdo dokázal pochopit, protože nezbyl nikdo, kdo by měl zkušenosti s každodenním bojem se svinstvem tohohle města. Já to

* Special Response Team – speciální zásahový tým – pozn. překladatele.

vím až moc dobře a Campbell o tom nemá ani páru. Na Mardi Gras jsme málem měli zatracenou třídu pět. Spousta našich lidí skončila v pytlích na mrtvoly, abychom zabránili obřím straškům, aby Brentu Musbergerovi rozkřápli hlavu před celym národem!“

„Jo, viděl jsem hlášení. Tvých přátel je mi líto.“

„Nebyla to naše vina, ale co byla první věc, kterou Campbell po příjezdu do města udělal? Zkusil si mě podat. Zatracenýho jedinýho přeživšího, Garrette. Po tom se chtěl hned vozit. Po chlapovi, kterej držel podělanou linii a nejenže zachránil stovky životů, ale zabránil, aby se ty potvory dostaly naživo do televize! Protože jsem byl jedinej, kdo zůstal a na koho to mohl zkoušet! Garrette, všichni ostatní skončili s mozkem vycucnutym z hlavy. Takže to se dřív propadnu, než bych se nechal komandovat neschopnym nezkušenym připosranym agentem UPKM, kterej si myslí, že jeho jedinou prací je zastrašovat lidi! Já jsem kurva skončil, Garrette. Odešel jsem od Lovců monster! Na dva týdny! A jsem si sakra jistej, že jestli nás v budoucnu čeká tohle, tak s hoodoo a UPKM končím. A Lovci monster s.r.o. taky.“

„Slyšel jsem, že sis vzal dovolenou, ale o tom zbytku jsem neměl ani tušení.“

„Tak zatahej za všechny ty nitky, za který taháš. Přitlač na každýho, na koho je třeba přitlačit, ale Campbell na tu večeři přijde. A tou dobou už snad bude ochotnej naslouchat rozumu. Možná už mu dojde, že tohle není DC nebo St. Louis. Tohle je Město mrtvých a v tomhle městě je život krátkej a nestojí za zlámanou vindru. Teda pokud nestrávíš věčnost jako oživená mrtvola.“

„Poslouchej… je tu ještě něco. Můžeš na pár dní odjet z města?“ zeptal se Garrett.

Na chvíli jsem se nad tím zamyslel. „Jen se musím vrátit do úplňku. Proč?“

„Vážně spolu musíme něco probrat. Něco se stalo.“ To znělo zlověstně.

„Zavolám Earlovi a zamluvím si letenku,“ řekl jsem.